



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Oľga Rosulegová, s. r. o., Hrabový chodník 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Oľga Rosulegová, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 4/2020 z 19. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ],

neprijal sťažovateľom ponúknutú peňažnú záruku. Najvyšší súd v predchádzajúcej vete citovaným rozhodnutím vyhovel sťažnosti prokurátora v celom rozsahu, pričom zároveň s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

3. Následne podal sťažovateľ 8. januára 2020 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 11/2019 z 31. januára 2020 (ďalej len „uznesenie Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu“) tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol (bod I výroku), pričom zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka (bod II výroku). O sťažnosti, ktorú proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podal sťažovateľ, bolo namietaným uznesením najvyššieho súdu rozhodnuté tak, že najvyšší súd s poukazom na § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vo výroku v bode I, sťažovateľa podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku ponechal vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, pričom v ostatných častiach ostalo sťažovateľom napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu nedotknuté.

4. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje proti časti výroku namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorým ho tento podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, keďže podľa názoru sťažovateľa išlo o „chybnú aplikáciu nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku“, s ktorou v príčinnej súvislosti malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa nebol najvyšší súd v ním uvádzanom prípade oprávnený rozhodnúť s poukazom na § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keďže predmetné ustanovenie oprávňuje súd ponechať obvineného

vo väzbe pre účely súdnej časti trestného konania nasledujúcej po podaní obžaloby a taktiež oprávňuje súd predĺžiť celkovú lehotu väzby v trestnom konaní, avšak ani jedna z uvedených okolností do času rozhodovania najvyššieho súdu o väzbe sťažovateľa v trestnom konaní nenastala. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza: „K zmene (zúženiu) dôvodov väzby malo dôjsť postupom podľa § 72 ods. 1 písm. c), § 79 ods. 2 Trestného poriadku, ktorým by Najvyšší súd SR vypustil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.“ Z dôvodov dosiaľ uvedených ostalo podľa názoru sťažovateľa o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu do dnešného dňa nerozhodnuté.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, 4 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu porušené boli. Sťažovateľ ďalej navrhuje namietané uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ostatnom sťažovateľ navrhuje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vo výške 375,24 eur.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

11. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

12. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

13. Podľa čl. 8 ods. 1 listiny osobná sloboda je zaručená.

14. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

15. Podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na dobu ustanovenú zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

16. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

17. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest, b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť

objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

20. Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku sa rozhodnutím o väzbe rozumie rozhodnutie o a) vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby, b) prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby, c) zmene dôvodov väzby obvineného, d) návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného, e) ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní, f) prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

21. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2020 z 19. februára 2020, ktorým najvyšší súd s poukazom na § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Špecializovaného trestného súdu

o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vo výroku v bode I, sťažovateľa podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku ponechal vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pričom v ostatných častiach ostalo sťažovateľom napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu nedotknuté.

K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2020 z 19. februára 2020

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

24. Právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a taktiež prostredníctvom čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy a listiny korešponduje aj so sťažovateľom súčasne označeným právom vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

25. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

26. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vychádzajúc z uvedeného, pre posúdenie ústavnej udržateľnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu sa ústavný súd v celom rozsahu oboznámil taktiež s uznesením Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

27. V uvedených súvislostiach je však potrebné osobitne zdôrazniť, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamieta porušenie ním označených práv z dôvodu nesplnenia tzv. základných väzobných podmienok (formálnych a materiálnych), ktoré musia byť dané

pri vzatí obvineného do väzby, pri ďalšom trvaní väzby a taktiež pri predlžovaní lehoty väzby. Rovnako sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamieta pochybnosti týkajúce sa náležitosti zistenia skutkového stavu a z neho následne vyvedených nesprávnych skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v nadväznosti na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť konštatuje, že splnenie formálnych a materiálnych podmienok týkajúcich sa väzby sťažovateľa a taktiež jej odôvodnenie už bolo v súvislosti s ústavnou udržateľnosťou uznesení Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu o vzatí sťažovateľa do väzby predmetom prieskumu ústavným súdom v konaní sp. zn. II. ÚS 112/2020, v ktorom ústavný súd posúdil jeho ústavnú sťažnosť vo vzťahu k najvyššiemu súdu ako zjavne neopodstatnenú a v rámci predbežného prerokovania ju ako takú odmietol.

28. Je pravdou, že ústavná udržateľnosť tzv. dvojitého materiálneho predpokladu väzby spočívajúceho v dôvodnosti vedeného trestného stíhania a existencii jedného alebo viacerých väzobných dôvodov sa môže v priebehu väzobného trestného stíhania meniť. Keďže však sťažovateľ v uvedenom smere nenamieta rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ústavný súd sa v ďalších častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia zameria výlučne na skutočnosti namietané sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Ako to z bodu 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, sťažovateľ namieta aplikáciu § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku v rámci rozhodnutia najvyššieho súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu za situácie, keď najvyšší súd na základe jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zúžil dôvody väzby sťažovateľa o tzv. útekovú väzbu. Práve v uvedenom vzhliada sťažovateľ ústavnú neudržateľnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu, pričom zároveň uvádza, ako mal správne a zákonne podľa jeho názoru najvyšší súd v takom prípade postupovať, a taktiež dodáva, že z uvedených dôvodov nebolo o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu do dnešného dňa rozhodnuté. V príčinnej súvislosti s uvedenými skutočnosťami malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv.

29. Vo vzťahu k základným námietkam sťažovateľa prezentovaným v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia je potrebné uviesť, že § 72 ods. 1 Trestného poriadku definuje, čo sa rozumie pod pojmom „rozhodnutie o väzbe“, a tým determinuje aj jednotlivé druhy väzobných rozhodnutí v rôznych štádiách trestného konania a v rôznom úseku trvania väzby obvineného. Predmetné ustanovenie Trestného poriadku neustanovuje dôvody väzby, priebeh a spôsob rozhodovania o väzbe ani subjekty rozhodujúce o väzbe, ale predstavuje interpretačné pravidlo (legálny výklad práva) vo vzťahu k ďalším na neho nadväzujúcim ustanoveniam Trestného poriadku, a to najmä k § 72 ods. 2 Trestného poriadku upravujúcemu náležitosti postupu pri rozhodovaní o väzbe a taktiež k § 83 Trestného poriadku upravujúcemu sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že primárnym účelom § 72 ods. 1 Trestného poriadku je ponúknuť legálny výklad zákona jeho adresátovi v prípadoch, ak iné ustanovenie Trestného poriadku na „rozhodnutie o väzbe“ priamo alebo nepriamo nadväzuje, resp. naň odkazuje. Ustanovenie § 72 ods. 1 Trestného poriadku nemožno vykladať tým spôsobom, že by jeho jednotlivé pododseky [pod písm. a) až f)] predstavovali výlučne možné znenia výrokov väzobných rozhodnutí, pri ktorých by mohlo dôjsť sťažovateľom namietanou, len formulačne nesprávnou aplikáciou k ústavnej neudržateľnosti rozhodnutia o väzbe v materiálnom zmysle, ak súdom použité znenie vyjadruje podstatu a účel rozhodnutia.

30. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať tiež na svoju judikatúru, v zmysle ktorej rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). V načrtnutých súvislostiach je potrebné uzavrieť, že Špecializovaný trestný súd v rámci rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj najvyšší súd pred vydaním namietaného uznesenia dodržali všetky procesné normy upravujúce priebeh väzobného rozhodovania (vrátane judikatúrou ústavného súdu ustanovených lehôt rešpektujúcich urýchlené preskúmanie zákonnosti trvania väzby), odôvodnenia ich rozhodnutí o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu nevykazovali žiaden stupeň svojvôle, resp. arbitrárnosti a navyše obsahovali

rozsiahle právne úvahy týkajúce sa najmä splnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa, pričom zároveň boli sťažovateľovi riadne doručené. Uvedené ústavný súd nemôže opomenúť aj napriek tomu, že žiadna z predmetných skutočností nebola primárnym predmetom jeho prieskumu, keďže ich sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal. Práve uvedené konštatovania však dovoľujú ústavnému súdu posúdiť taktiež zjavnú neopodstatnenosť ďalšej sťažnostnej námietky (nadväzujúcej na tú, ktorou sa ústavný súd zaoberal v bode 29 odôvodnenia tohto rozhodnutia) spočívajúcej v tom, že podľa názoru sťažovateľa o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebolo dodnes rozhodnuté. Naopak, najvyšší súd v konaní o sťažnosti obvineného (terajšieho sťažovateľa) vyčerpal predmet svojho rozhodovania v potrebnom rozsahu a vyjadril ho obsahovo zrozumiteľne a s dostatočným odôvodnením tak, že žiadosti o prepustenie z väzby nebolo vyhovené (ani nahradením väzby zákonom ustanovenou garanciou), avšak väzobné dôvody najvyšší súd zredukoval o dôvod tzv. útekovej väzby (teda v prospech obvineného). Obsah ústavnej sťažnosti umožňuje ústavnému súdu skonštatovať, že zmysel rozhodnutia najvyššieho súdu bol sťažovateľom aj správne pochopený.

31. Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 27 až 30 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu